LUCY DAWSON

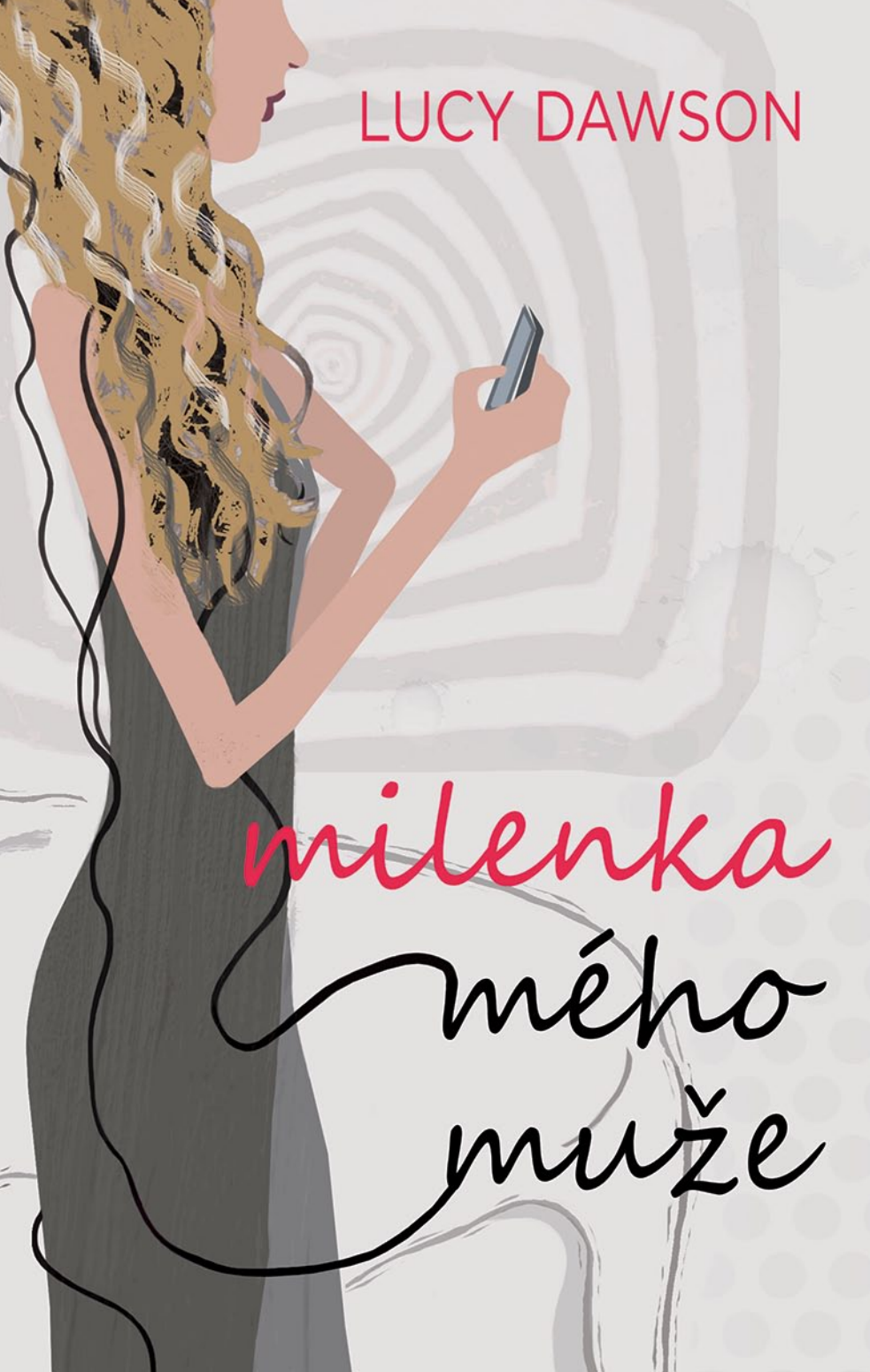

milenka mého muže

LUCY DAWSON

milenka mého muže

2014

Copyright © 2008 by Lucy Dawson
Translation © 2014 by Dita Kelbelová
Cover illustration © 2014 by Denisa Jánská
Cover design © 2014 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu HIS OTHER LOVER,
vydaného nakladatelstvím Sphere, Londýn 2008,
přeložila Dita Kelbelová
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Zuzana Řeháková
Korektura: Milena Nečadová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Jiří Ryška
Ilustrace obálky: Denisa Jánská
Grafické zpracování obálky: Rajka Marišinská
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v říjnu 2014

ISBN 978-80-7498-026-8

Věnováno Camille

Děkuji Sarah Ballardové, Joanne Dickinsonové
a všem z Little, Brown Book Group, rodině, přátelům
a Jamesovi za jejich podporu.

Kapitola první

Než se dostanu zpátky do postele, jsem tak unavená, že nevím, jak si lehnout. Přetáhla jsem se tolik, že mi pokoj trochu plave před očima a mám pocit, jako bych našlapovala po obřích chomáčích vaty. Neslyšně zapluju pod deku k Peteovi, vděčně se ponořím do tepla a konečně zavírám oči. Brečela jsem tak dlouho, že mě pálí, jako bych si je smirkovacím papírem rozedřela do ruda. Bolí mě zevnitř.

Před chvílí jsem se málem přerazila, jak jsem se snažila proplížit do ložnice, aniž bych vzbudila Petea. Přitom jsem zavadila o rám obrazu, který jsme po vloupání ještě nestačili pověsit, a ukopla si malíček o roh postele. Bolestí jsem vyjekla, ale jeho to neprobudilo.

Předtím jsme leželi v posteli a povídali si a pak jsme šli spát… vlastně jen Pete. Divil se, kolik škody stihli zloději nadělat za tak krátkou dobu, nejspíš během několika minut. Nic jsem na to neřekla a on si mé mlčení špatně vyložil. Vzal mě za ruku a stiskl, čímž mě chtěl asi uklidnit a dát mi najevo, že je se mnou. A pak začal chrápat.

Pro mě není tak snadné usnout. Ani teď, i když jsem k smrti vyčerpaná, se nedokážu uvolnit. Nedokážu vypnout.

Sevřu víčka trochu křečovitěji a pokouším se hluboce dýchat, soustředěně z hlavy vyháním všechny ohavné myšlenky… Marně. Mozek pracuje o sto šest a bzučí mi v něm jako v úle.

Nakonec to vzdávám a zkouším myslet na něco pěkného a uklidňujícího. Před očima mi naskočí vzpomínka na piknik, který jsme si s mámou a sestrou kdysi udělaly na pláži. Páni, jak byl život v dětství jednoduchý. Myslím na to, jak jsme pobíhaly kolem mámy a smály se a ona nás šťastně pozorovala – ale jakmile se mi vybaví máma, je mi znovu do pláče.

Nejradši bych vstala a zavolala jí, ke všemu se přiznala, aby aspoň někdo věděl, co jsem provedla. Jenže si umím představit její lítost a zděšení, slyším, jak říká: „Ty moje chuděrko… Počkej na mě, hned jsem u tebe," a tím by měla po dovolené, kterou potřebuje jako sůl. Vím, že jí nic neřeknu, dneska ani zítra. Stejně bych tím dosáhla leda toho, že by to všechno najednou začalo být až příliš skutečné.

Stejně mě zítra čeká ještě spousta uklízení. V chodbě se mi do bot zaryly drobné střepy, přestože jsem předtím důkladně vyluxovala.

Když se Pete vrátil z práce a viděl tu spoušť, zůstal jako opařený. Na podobné věci je těžké člověka připravit po telefonu, a to jsem se vážně snažila. Vysvětlila jsem mu, že nevynechali ani jeden pokoj a odvedli velmi důkladnou práci, přesto byl ale viditelně v šoku. Obzvlášť ho zasáhlo, když v obýváku narazil na sošku slona s uraženým klem shozenou na podlahu.

„To snad není možné," vydechl nevěřícně. „Zničili i Berta. Hajzlové." Dřepl si nad popraskanými obaly od cédéček a přitom do koberce zašlapal kytky z rozbité vázy. „Kdo mohl něco takového udělat? Copak je ani nenapadlo, že všechny ty věci jsou pro někoho důležité, že je v nich spousta vzpomínek?" Smutně mi Berta ukázal a zeptal se: „Vzpomínáš na toho legračního chlapíka, který ho vyrobil? Na toho, co neměl zuby?"

Nezmohla jsem se na slovo; němě jsem přikývla a říkala si, že se nesmím rozbrečet. Na odpověď jsem si tak či tak netroufala.

Opatrně Berta položil a pomalu zavrtěl hlavou. „Jak může někdo být tak zlomyslný? Prostě to tu bezhlavě rozmlátili. Doufám, že dostanou, co jim patří – šmejdi."

Stáli jsme uprostřed obýváku a dívali se kolem sebe: na roztřískané rámečky s fotkami, rozervané polštáře, skříňky pootevírané, jejich obsah vyvrhnutý na podlahu jako vnitřnosti. Pak jsme pokračovali do dalších pokojů a Pete vypadal čím dál zdrceněji. V koupelně se po podlaze povalovaly otevřené lahvičky, po dlaždicích se roztékaly loužičky šamponu, stěny a zrcadlo pokrývaly cákance opalovacího krému a ve sprchovém koutu visely girlandy toaletního papíru. V ložnici jsme našli oblečení vyházené na postel, všechny zásuvky obrácené dnem vzhůru, knížky a časopisy poházené všude kolem, obrázky na zdech nakřivo.

„Jak mohli všechno zdemolovat a ani se nepozastavit nad tím, jak tím někomu ublíží?" ptal se Pete nechápavě.

A v tu chvíli jsem se už rozbrečela. Nemohla jsem si pomoct. Nejdřív jsem se zalkla polykanými slzami a pak mi začaly téct po tvářích. „Ale jdi!" chlácholil mě Pete, pospíšil si

ke mně, vzal mě do náruče a pevně objal. „Jsou to jen věci. Hlavní je, že jsme oba v pořádku."

To mě rozplakalo ještě víc. Musel mě držet, utěšovat a kolébat jako děcko, dokud jsem se neuklidnila.

Při vzpomínce na jeho láskyplné objetí mě bolestivě bodne u srdce a ohlížím se na druhou stranu postele, kde spí. Je mezi námi velká mezera, stáhl si k sobě skoro celou deku. Trochu se zachvěju a posunu se blíž k němu. Studenými chodidly se dotknu jeho nohy a on sebou ve spánku trhne, ale když se kolem něj ovinu a schoulím, abych se zahřála, tak se nebrání. Chvíli takhle ležíme a potom se zavrtí a převrátí. Taky se obracím, lehnu si k němu zády, ale on po mně sáhne jako vždycky a přitáhne si mě k sobě. Zapadneme do sebe, Pete si spokojeně vzdychne a znovu tvrdě usne.

Co jsme spolu, vždycky takhle rád usínal. Dalo mi práci si na to zvyknout, ale teď nedokážu zabrat, pokud ho u sebe necítím.

První noc, kdy jsme spali ve společné posteli, jsem se k němu otočila zády, jakmile zhasl. Byla jsem na to zvyklá z jiných vztahů. Pete ale rozsvítil a udiveně se zeptal: „Co to děláš?"

Trochu zmateně jsem odpověděla: „No, jdu spát. Proč? Co máš v plánu ty?"

„Nic. Jen si říkám, proč ses odstěhovala na druhou stranu postele. Smrdím snad, nebo co?"

Celá rudá rozpaky jsem zamumlala: „Ne."

Pete se srdečně zasmál a pobídl mě: „No tak ať už jsi u mě." A tak jsem mu vděčně vklouzla do otevřené náruče a zatetelila se blahem.

A od té doby se to nezměnilo.

Nedávno jsem se to pokoušela popsat mladší sestře, která zrovna řešila problémy s muži. Skoro hodinu se mi s pláčem svěřovala, že nechce nic víc než potkat toho, který pro ni bude ten pravý. Copak má tak velké nároky?

„Mám pocit, že to nikdy nepřijde," vzlykala, a když jsem ji pohladila po vlasech, spustila nanovo. „Vždyť je mi už dvaadvacet! Nemůžu si pořád vybírat špatně, dochází mi čas! Za chvíli se celá rozteču a *nikdo* už mě nebude chtít." Jejímu výlevu jsem nevěnovala pozornost a místo toho jsem vymýšlela, jak ji povzbudit. Nakonec, její kluci se mi vždycky zdáli moc milí a vlastně jsem se pokaždé divila, co se pokazilo.

„No, mohla bys třeba…," začala jsem opatrně.

„Hlavně mi neraď, abych zůstala s Jackem! Opovaž se!" Prudce se narovnala a střelila po mě varovným pohledem. „Nerozumíš tomu. Nemůžu prostě chodit s někým, kdo nechápe, *proč* tohle dělám."

„Je to přece jen velká změna, Clare," namítla jsem mírně a podala jí další kapesník. „Musíš přiznat, že není moc lidí, kteří by odešli z právnické fakulty, aby se vrhli na… na vyučování salsy." Kousla jsem se do tváře, abych se neusmála. Vážně to nebylo k smíchu; kvůli studiu se zadlužila až po uši.

Mávla kapesníčkem a uraženě zalovila v sáčku s bonbóny, načež si strčila do pusy čtyři najednou.

„Nesnáším je," durdila se. „Už je nekupuj."

„Ale je to zábava… Nikdy nevíš, jestli si vytáhneš kávovou příchuť, nebo karamelovou…"

Protočila panenky. „Jsem tak napnutá, že mi asi rupnou kšandy. Ale zpátky ke mně a k Jackovi. Nechápu, co je na tom špatného, když… když chci mít ze života víc. Trochu se porozhlédnout a –"

„Pokud si vzpomínám, Clare," skočila jsem jí do řeči, „*nezakazoval* ti, abys učila tango…"

„*Salsu*!" vybuchla s plnou pusou. „Je to *salsa*, do prdele! Žádný tango! To jsou dvě úplně odlišný věci!"

„Nezakazoval ti učit salsu," pokračovala jsem trpělivě, „jenom řekl, že neví, proč chceš zrovna tohle, ale jestli ti na tom záleží, tak je to důležité i pro něj."

„Přesně!" V očích se jí blýsklo. „Copak nevidíš, co je na tom špatně?"

Zaváhala jsem: po pravdě jsem neměla tušení.

„Pokud chlap nechápe, *proč* něco chci dělat, pokud mě *dokonale* nezná a nejsme na *stejné* vlně, tak jaký to má význam?"

V duchu jsem si povzdechla, s pocitem, jako by mi najednou táhlo na stovku. Má se co učit. V tu chvíli přicupitala Gloria, štěně, které jsme si s Petem pořídili. Vzala jsem ji do náruče a šimrala na bříšku.

„Jak jsi *ty* poznala, že Pete je ten pravý?" vyhrkla na mě Clare.

Pokrčila jsem rameny. „Zkrátka jsem to věděla. A v tom to je, jednoduše to víš. Až to přijde, určitě to poznáš."

Dopáleně se na mě podívala. „Nemusíš mě poučovat." Pak na chvíli zmlkla a zírala do prázdna, než nejistě dodala: „Ale co jsi zkrátka věděla? Nechápu to."

S povzdechem jsem se zamyslela. „Dobře spolu vycházíme."

„Já vycházím se svým šéfem v restauraci, ale spát s ním nechci. Už ne."

Když jsem k ní polekaně vzhlédla, vykulila na mě oči. „To byl vtip. Ale vážně, co tě na Peteovi přitahovalo? Neříkám,

že není kus nebo tak, ale co ti na něm připadalo jiný než na ostatních?“

„Jeho smích a úsměv,“ odpověděla jsem bez váhání.

Clare se zatvářila otráveně. „Ježíši, to je klišé. Potřebuju se ještě napít.“ S tím se zvedla a šinula se do kuchyně.

Ale je to pravda: když jsme se s Petem poznali, jednou z prvních věcí, které mě na něm zaujaly, bylo to nadšení, jaké z něj vyzařovalo. Měl jiskru v očích a byl plný elánu, chuti do života. Poprvé jsem si ho všimla ve skupince přátel v jedné hlučné, nacpané hospodě. Vyprávěl jim nějakou historku a oni mu viseli na rtech, nedočkaví na pointu. Když přišla, všichni včetně něj, vybuchli smíchy a on se na ně spokojeně zubil od ucha k uchu. Očividně ho bavilo rozesmávat lidi, a to mi připadalo, no, zkrátka roztomilé. Pak zvedl oči a zachytil můj pohled a já zčervenala a sklopila zrak. Ve flirtování jsem vždycky byla nemožná. Nicméně za chvíli se objevil u baru, kde jsem seděla na barové stoličce a snažila se vypadat neodolatelně, i když jsem měla co dělat, abych nespadla, a zeptal se mě, jestli na mě zabírají otřepané fráze.

„Patříte k ženám,“ uvažoval, jako by se jednalo o skutečně závažnou otázku, „které ocení i tu nejbanálnější frázi a zasmějí se, nebo jste radši, když vás muž zdvořile pozve na drink?“

To záleží na tom, jakou banální frázi si vybere, řekla jsem mu (měla jsem trochu upito – proto jsem taky zůstávala sedět). Jaké mi může nabídnout?

Okamžitě tu narážku pochopil, přitáhl si stoličku a zeptal se, jestli by mohl začít třeba prohlášením, jaké mě dnes večer potkalo štěstí. Upozornila jsem ho, že pokud muž vyrukuje s *tímhle*, pak většinou není tou šťastnou *ona*, ale on, a že na

sebe právě prozradil, že stojí jen o pobavení na jednu noc – kromě jiného nejspíš proto, že už si v posteli delší dobu neužil. (Střízlivá bych tohle nikdy nevypustila z pusy. Nikdy.)

S úsměvem odpověděl, že dál vysvětlovat nemusím. A co třeba rekvizity? Mohl by si obstarat kostku ledu a pokusit se do ní trefit, aby led rozbil.

To by bylo dokonalé, souhlasila jsem, kdyby byl George Clooney a seděli jsme ve Sky baru v L.A., ovšem poněkud směšné tady u Jiřího a draka, když venku fouká a skoro mrzne.

Hmm, přikyvoval. A co takhle něco přímějšího? Něco ve stylu „Nebudeme ztrácet čas dlouhým tlacháním, zvedneme se a *hned teď* odsud vypadneme, co ty na to, kotě…" To není špatné, dumala jsem, až na to, že by klidně mohl být sériový vrah. Kromě toho jsem se domnívala, že muž, který se neobtěžuje s konverzací, si pravděpodobně nedá práci ani s předehrou – takže děkuji, ale nemám zájem. Vzpomínám si, že se usmál a řekl, že ho ani nenapadlo, že sex je už takhle brzy ve hře, a jestli jsem někdy nezkoušela pro změnu dělat drahoty.

V tu chvíli u mě málem skončil. Nebýt opilá, tak se urazím nebo znervózním, že si povídám o sexu s úplně cizím mužem, jenže ani jedno se nestalo. Naopak jsem se skvěle bavila. Neměl by v repertoáru něco vtipnějšího? dobírala jsem si ho.

„Udělej mi radost, řekni mi, že jsi ze Švédska, nemáš přítele, ale zato stejně pěknou sestru," pokusil se. Otřásla jsem se; ani náhodou. Jestli nic humornějšího nesvede, snad by měl vsadit na romantiku.

Chvíli nad tím uvažoval a pak vážně pronesl: „Jsi dívka, k jaké bych se rád vracel domů." To mě rozesmálo. Nic ve zlém, ale od života si slibuju víc než jen to, že budu sedět

doma nad pletením a čekat na manžílka, až se vrátí ze šichty a budu mu moct naservírovat domácí sekanou.

Sakra, ulevil si a zatvářil se zkroušeně, dochází mu munice. „A co takhle prostě a jednoduše: Můžu tě políbit?“, pokračoval, protože je to prý pravda, vážně by mě rád políbil.

Po očku jsem se podívala na jeho usměvavou tvář, rozzářené, milé hnědé oči s vráskami v koutcích, které prozrazovaly, že se rád směje, a malinko jsem roztála. Potom jsem se znovu zasmála, tentokrát trochu nejistě, protože se v jednu chvíli zdálo, jako by všechno ostatní ztichlo a ustoupilo do pozadí, jako bychom si oba uvědomili, že mezi námi něco vzniká… a neochvějně jsem prohlásila, že tohle by nikdy nezabralo. Panebože, copak vypadám jako holka, která se po barech líbá s kdekým? Jasně že ne. A stejně to byla pěkně laciná hláška, na tu by se žádná nechytila. Rozhodně ne.

Jenže já jsem se chytila. Než večer skončil, dal mi své číslo a prosil mě, ať mu určitě zavolám, protože by si na mně chtěl vyzkoušet fráze pro první rande. Čistě v zájmu svého průzkumu, samozřejmě.

Počkala jsem celé tři dny, než jsem se ozvala, a další dva dny nato jsem seděla naproti němu v restauraci s jídelním lístkem v ruce a lámala si hlavu nad něčím vtipným a zábavným, co bych mohla říct.

„Tuhle část nesnáším,“ svěřil se mi. „Měl bych tě varovat, že se nejspíš pokusím zahájit konverzaci něčím, co ze mě udělá úplného idiota, a ty budeš sedět a rozhlížet se, kde jsou záchody, nebo uvažovat, jestli bys nemohla utéct oknem.“

To mě trochu uklidnilo. Ujistila jsem ho, že si určitě povede skvěle. Vždyť si nakonec přichystal všechny ty hlášky

na první rande, ne? S trochu rozpačitým výrazem se přiznal, že nic zvláštního nevymyslel a může mi nabídnout nanejvýš: „Moc ti to sluší“, nebo „Tak mi pověz něco o sobě.“

Shodli jsme se, že ač to není nijak originální, nic se tím ani nepokazí. Dalších dvacet minut jsme se bavili vymýšlením vět, které by na prvním rande *nikdy* zaznít neměly, například: „Doufám, že ti tu chutná. Se svou bývalkou jsem tu jedl pořád.“, „Je mi to vážně trapné, ale nepamatuju si, jak se jmenuješ.“ nebo „Docela ses vyfintila, na to, že jdeme na párek v rohlíku.“

Byli jsme v nejlepším a Pete právě pronášel: „Nebo co třeba: ‚Varuju tě předem. To v mých kalhotách není zrovna macek!‘“, když se u nás objevil číšník.

Nastalo ticho, které se táhlo snad donekonečna. Pak si číšník odkašlal v chabém pokusu zamaskovat smích, věnoval mi účastný pohled, zapsal si naši objednávku a namířil si to zpátky do kuchyně, aby všem vylíčil, jak ten chlap u stolu číslo deset právě sdělil své přítelkyni, že má malou výbavu.

Jeden z nás musel promluvit a prolomit tuhle strašnou společenskou noční můru, ve kterou se naše rande zničehonic proměnilo, takže jakmile jsem se vzpamatovala, souhlasila jsem, že to asi vážně není to nejlepší téma, jakým okořenit první rande. Už jen proto, že tím muž dává najevo, jak si představuje jeho zakončení. Což je samozřejmě omyl.

Pete vypadal zděšeně. „Panebože, tak jsem to nemyslel,“ vyhrkl, znechucený sám sebou, a zrudl až po kořínky vlasů. „Nechtěl jsem tím říct, že očekávám… Ale kdybys chtěla, tak bych… No nic. A není to pravda,“ dodal rychle. „S tou velikostí. Je v pohodě… To jen kdyby sis nebyla jistá, jestli… je k něčemu dobrý. Sakra, pořád melu… Nemůžu uvěřit, co

jsem právě řekl!“ Zarazil se, dlouze vydechl a pak se zhluboka nadechl, aby se uklidnil. „Já *nemůžu* uvěřit, že jsem to řekl. Jeden by myslel, že mi mozek vypne pusu nebo tak, ale ne, pořád to ze mě padá…“

Znovu se pořádně nadechl. „Mohli bychom předstírat, že jsem nic z toho vůbec neřekl, a místo toho bys mi třeba pověděla něco o sobě?“

Když jsem překonala prvotní šok a potlačila nutkání zběsile vystřelit ze dveří (možná jsem byla jen zvědavá, jestli se mu podaří zachránit večer po tom šíleném záchvatu Touretteova syndromu), nakonec jsme si schůzku překvapivě užili. Zeptal se, jestli bychom se mohli vidět znovu, a já bez váhání přikývla.

Pak to začalo. Tu a tam večer strávený společně, klidná procházka za městem v horkém letním odpoledni, jen my dva a nesmělé vzájemné oťukávání, až došlo i na povídání o tom, jak si představujeme budoucnost. Když se mi nejistě svěřil, že si jako mladý kluk vždycky představoval, jak se ožení a bude mít děti, řekla jsem mu, že i já jsem vždycky toužila po dětech, s tím pravým… Ztichli jsme, podívali se na sebe a usmáli a já se najednou cítila tak lehce, že bych létala. Bylo to, jako bychom si v tu chvíli vyměnili tichý slib. Od té chvíle jsem věděla, že jsem jeho, a to mě ještě ani nepolíbil.

Postupem času jsme se sbližovali čím dál víc… Mluvili jsme spolu i několikrát denně a nikdy nám nedošla témata k hovoru. Neustále jsem se s ním smála, a když mi dal poprvé pusu, byl to ten nejsladší polibek na světě. Chtěla jsem s ním trávit každou volnou chvíli. Srdce se mi rozbušilo pokaždé, když jsem zaslechla zvuk jeho auta před svým bytem… Bylo to zkrátka dokonalé a já se do něj zamilovala až po uši.

První společné léto jsme strávili projížďkami po venkově a obědy v místních hospodách. Jednou, pozdě odpoledne, když už slunce začínalo klesat, jsme při zpáteční cestě zastavili na pláži a on do písku napsal „Miluju tě". Pak to zakřičel z plných plic a poplašil upovídané racky, kteří nám kroužili nad hlavou. Rozesmála jsem se na celé kolo a vrhla se mu kolem krku tak prudce, až jsme oba spadli na zem. Připadala jsem si jako ve filmu – obklopená dokonalým štěstím.

A tohle Clare ještě nezažila – tím jsem si byla jistá. Netušila, jaké to je: vědět, že lepší už to nikdy nebude. Že můžete přestat hledat, že s tímhle mužem už zůstanete.

Clare se mezitím docourala zpátky s další lahví vína v ruce a našla mě s přihlouplým úsměvem na tváři.

„To snad ne, ty na něj zrovna myslíš, viď? Na pana dokonalého."

Zasmála jsem se. „Někdy z něj ale doslova šílím. To přece víš."

„A právě tohle nechápu!" Pustila se do zápasu s korkovou zátkou. „Jakmile mi někdo začne lézt na nervy, tak mizím."

„Pete mi neleze na nervy. No, někdy ano, ale já to neřeším a netrávím celé dny přemýšlením, co s tím. Když udělá nějakou pitomost, někdy to ignoruju, protože to nestojí za dohadování, jindy ne a pohádáme se, ale nakonec se jeden z nás zeptá: ‚Nedáš si čaj?' a je po všem. O tom je opravdový vztah."

Clare nakrčila nos. „To zní fakt lákavě. Budu se muset mrknout do diáře, jestli to vmáčknu někam mezi divoké roky na škole a pohřeb… No, zdá se, že mám plno. Smůla."

To mě trochu popíchlo. Postrčila jsem Glorii z klína a netrpělivě jsem vzala Clare lahev z ruky. „Podívej, skutečná lás-

ka – *pravá* láska – znamená mnohem víc než růže, svíčky a přání na Valentýna."

Clare si vydatně lokla vína a vratce postavila skleničku na stůl. „Znamená to, že ho budu milovat, i když po něm posté uklidím kalhoty pohozené někde na zemi? Na to kašlu… Já chci vášeň, vzrušení, dobrodružství. To přece není zas tolik." Nasadila bojovný, odhodlaný výraz.

„Ne, to není." Natáhla jsem se a jemně jí z ruky vzala lahev, které se znovu chopila. „Ale všechny tyhle věci postupně ustoupí něčemu mnohem hlubšímu a trvalejšímu. Nikdo není bez chyby, každý vztah vyžaduje spoustu práce, a jakmile narazíš na člověka, kterého opravdu, z celého srdce miluješ, je jedno, jestli nechápe, proč se chceš do něčeho pustit. Úplně stačí, že tvé rozhodnutí podpoří i *přesto*, že mu nerozumí."

~

Poslouchám, jak Pete vedle mě oddechuje, pravidelně a klidně, myslím na to, co jsem řekla Clare, a vím, že je to pravda. Miluju ho nade vše.

Ale nemůžu mu říct, co jsem provedla.

Před dvanácti hodinami, potom, co odešel na jednání, jsem se prohnala všemi pokoji v našem domě jako uragán, v rukou jsem držela jednu z jeho golfových holí tak křečovitě, až mi zbělely prsty. Přes vlastní řev jsem skoro neslyšela tříštění skla a praskání plastových obalů; rámečky, sošky, Berta a všechno ostatní jsem smetla z polic a stolků a rozmlátila na kousky. Třískala jsem věcmi o zeď, roztrhala všechno, co mi přišlo pod ruku, převracela židle, rozkopala hromádky

dévédéček. Když jsem skončila a celá udýchaná se jako žok sesula na podlahu, cítila jsem se k smrti vyčerpaná.

Pete se nikdy nesmí dozvědět, že jsem si to vykradení bytu vymyslela. Zítra dám všechno do pořádku. Vím, jak z téhle bryndy ven. *Všechno* bude fajn. Musí.

S touhle myšlenkou se moje tělo konečně uvolňuje a já pomalu usínám.

Kapitola druhá

Sotva za hodinu jsem znovu vzhůru. Škubnu sebou a s hlasitým vzdechnutím se doslova vytrhnu ze spaní. Pete se vedle mě ani nezavrtí. Svaly mám napjaté a dýchám mělce a krátce, ale dech se mi postupně prohlubuje – mé tělo usoudilo, že není potřeba bojovat ani utíkat.

Jediné, co se uklidnit nedokáže, je moje hlava. Přestože je 2:17 ráno, mozek se mi okamžitě rozbíhá na plné obrátky a vrací se k problému. Několik vteřin zírám upřeně na strop a hledám v paměti všechny náznaky – čekám na ráno a při tom se pokouším vypátrat okamžik, kdy se všechno pokazilo. Kdy přesně nastala ona chvíle, kdy se venku nenápadně zvedl vítr a začal sbírat listí ze země, kdy přišly ty drobné, dotěrné poryvy, co nadzvedají sukně a srážejí klobouky z hlav? Chvíle, kdy se ve filmu v neblahé předzvěsti rozezní zvony, cedule na zápražích obchodů se s vrzáním rozhoupají, psi neklidně kňučí a životem poučení usedlíci pátravě vzhlížejí k nebi? Protože zdaleka nejvíc mě na tom znervózňuje to, že si nemůžu vzpomenout na nic mimořádného. Nepostřehla

jsem žádná znamení, žádné varovné signály. Vlastně si jasně vybavuju, jak jsem v práci říkala Lottie, že jsme se s Petem dokonale sžili. A to bylo před třemi týdny. Jen tři týdny!

Byl to úplně obyčejný den v obyčejném týdnu. Svěřovala jsem se Lottie, jak jsem byla o víkendu naštvaná, protože Pete pracoval přesčas a já kvůli tomu musela jít sama na svatbu kamarádky.

„Byla to naprostá hrůza," stěžovala jsem si Lottie. „Všichni tam měli manžela nebo přítele, a já tam jen tak stála, žmoulala stopku šampusky a litovala, že tam Pete není se mnou. Výslovně jsem ho prosila, aby si na ten víkend udělal čas. A jako by to nestačilo, byla to tradiční keltská svatba, takže tam hrály housle a píšťala a tancovaly se kruhové tance."

Lottie se ušklíbla.

„Všichni se zvedli i se svými drahými polovičkami a vtom Amandin přítel na celé kolo zahulákal: ‚Hej, počkejte! Koukněte, kdo netancuje!' a všichni se po mně ohlédli, jak tam tak sedím, hledím si svého a snažím se tvářit nenápadně, a pak pokračoval: ‚No tak, Mio! Neseď v koutě, pojď si zatancovat!'"

Lottie si soucitně povzdechla. „To si děláš srandu!"

„Ne," opáčila jsem, „nedělám. Tak si představ, jak na mě všichni zírají, kapela čeká, až bude moct začít hrát, a mně pomalu dochází, že nemám na výběr a budu se muset zvednout. Jak jsem se vlekla na parket, připadala jsem si jako idiot, ale říkala jsem si, že čím dřív si to odbudu, no však víš…"

Lottie souhlasně přikývla.

„Ale pak, *pak* tomu nasadil korunu, když zakřičel: ‚Sakra, ona nemá s kým tancovat! No tak, chlapi! Vzmužte se!'"

Lottie zalapala po dechu a zakryla si pusu dlaní. „To nemůžu poslouchat. Je to děsný. Proč ho Amanda neumlčela?"

„Přesně! Sledovala jsem, jak manželky šťouchají do svých partnerů a napůl pusy jim šeptají: ‚Tak běž, chudák holka… je tu úplně sama,' předávají si mezi sebou děti, židle vrzají, chlapi se neochotně škrábou na nohy a nakonec si Tim, manžel mé kamarádky Louisy, nasouká do pusy zbytek párku, co právě jí, a rozjařeně zahaleká: ‚Tak pojď, holka! Roztočíme to na parketu!' a svatebčani *jásají*, jako by to byl hotový válečný hrdina nebo co. Bylo to tak trapný. V tu chvíli bych nejradši umřela."

Lottie zvedla ruku. „Už dost. Víc už nesnesu."

„Když jsem se vrátila domů, vyprávěla jsem to Peteovi, a jemu to připadalo zábavné! Prostě paráda. A to není všechno – nakonec v práci skončil dřív, než čekal, a stihl si zajít do *posilovny*."

Lottie se zatvářila dostatečně vyděšeně a zašeptala: „A co se stalo pak?"

V tu chvíli jsem jí víc říct nestačila, protože Naplácej mi, náš šéf, se vrátil z porady a my musely předstírat, že pracujeme.

S přezdívkou Naplácej mi přišla Lottie, když jsme zjistily, že šéf po večerech brouzdá na dost neslušných stránkách. Proč ho proboha napadlo prohlížet si gay porno zrovna na firemním počítači, to mi nejde do hlavy, ale po pravdě se obě snažíme moc na to nemyslet. Jak nakonec Lottie řekla, někdy musí používat jeho počítač a sedět přitom na jeho židli a při představě, co na ní večer předtím asi dělal, se jí zvedá žaludek.

Trvalo snad celou věčnost, než Naplácej mi prohlásil, že odchází na další jednání a vrátí se za hodinu za dvě. Jakmile jeho kufřík zmizel za dveřmi, chvilku jsme počkaly, aby-

chom si byly jisté, že je vážně pryč, a pak jsme se zase otočily k sobě.

„Nemůžu uvěřit, že Pete šel do fitka!" pohoršila se Lottie.

„V poslední době je tam v jednom kuse. Prý mu to pomáhá ‚vypnout', když má moc práce." Pokrčila jsem rameny. „Mám pocit, že ve skutečnosti mu jde o to, aby mohl dál pít pivo a nepřibral, přestože pravda je, že já na něm žádnou změnu k lepšímu nepozoruju."

Při zmínce o pití jsme usoudily, že si potřebujeme dát čaj. Nad čajem trávíme s Lottie hodně času. V kanceláři jsme samy. Naplácej mi podniká s něčím, čemu říká marketingové poradenství, což v praxi znamená, že společnostem poskytuje reklamní služby, které by si mohly bez problémů zařídit samy. Já mám na starosti (alespoň podle smlouvy) zápisy z mítinků, sjednávání místní inzerce a aktualizování firemních databází a Lottie spravuje webové stránky. Jediná pěkná věc, která se o téhle práci dá říct, je, že jakžtakž platí účty, a přitom nám s Lottie pomáhá nezbláznit se. Stihneme si toho dost povědět.

„Myslím, že mi už ani nevadí Jakeovy tenisky v ložnici. Asi jsem si na ten smrad zvykla," přemítala Lottie později. „Ale když jsem nedávno vyklepávala polštáře na gauči, vypadly z nich čínské hůlky, dvacetipence a hrst nehtů. Je to nechutný. Proč je nemůže hodit do koše jako všichni ostatní?"

„Já jsem viděla, jak si Pete před televizí nehty na nohou *okusuje*," opáčila jsem.

„Rozkošný," ušklíbla se Lottie a zvedla se. „Dáš si ještě jeden?"

„Tak jo. Můžeš mi do něj nalít trochu víc mléka? Je to divný, viď?"

„Asi jo. Proč používáme zrovna kravské mléko? To byly ty krávy prostě jen ve správný čas na správném místě?“

„Ale ne,“ zamumlala jsem zamyšleně. „Nejde mi do hlavy, jak může Pete dělat tak nechutné věci, jako když si přede mnou okusuje nehty na nohou, a přitom je to ten samý chlap, co mi šeptal tak krásná slova, že jsem se z nich doslova celá chvěla.“

Lottie si odfrkla a upravila si sukni, která se tím prudkým zvednutím rozevlála. „Na tom není nic k nepochopení. Klíčový je ten minulý čas. Na začátku to dělají všichni. Jake mi v posteli říkával věty jako ‚Jsi ta nejkrásnější žena na světě‘. Teď už je to jen ‚Co chceš, abych udělal? Tak to mě budeš muset trochu povzbudit.‘“ Povzdychla si, sebrala oba hrnky a zamířila do kuchyně.

Připomněla mi tím jednu noc v Peteově pokoji, v bytě, ve kterém bydlel, když jsme se poznali. Byli jsme spolu teprve krátce. Venku bylo horko a dusno a vzduch se vůbec nehnul, takže nepomohlo ani dokořán otevřené okno a odhrnuté závěsy. Milovali jsme se potichu, protože jsem se bála, že nás uslyší spolubydlící a s ním i polovička sousedů. Byli jsme zamotaní do peřin a dovnitř svítil měsíc, pomalé, mělké pohyby jen zvyšovaly naléhavost a intenzitu milování, které provázely sotva slyšitelné vzdechy, křečovitě stisknuté dlaně, přerývané zasténání, které nedokázal zadržet, kůže zvlhlá potem… a já si vážně připadala krásná. Potom si mě přitáhl do náruče, objal mě a jen tak jsme tam leželi v tichu.

„Vědělas, že když jsou dvě srdce takhle blízko u sebe, tak se jejich rytmus sladí?“ zašeptal nakonec a jemně mě políbil na šíji.

V tu chvíli jsem mu chtěla říct, že ho miluju, ale neudělala

jsem to – pořád se na to zdálo být moc brzy –, i když jsem si tím byla jistá, jednoduše jsem to *věděla*.

Lottie se vrátila ke stolu se dvěma hrnky plnými až po okraj a hlasitě zaklela, když z jednoho trošku vylila. Pak se posadila na svou židli a přitom si vychrstla čaj i na blůzu. „Sakra!" zavrčela a natáhla se po papírovém kapesníčku. „Co to se mnou je?" Pustila se do čištění halenky, ale kapesník se začal drolit a na černé látce se jí udělala spousta bílých žmolků.

Zvedla jsem se, zašla do kuchyně pro navlhčený hadřík a hodila ho po ní.

„Díky. Takže, co máš dneska večer v plánu?" zeptala se. „Večeři, televizi a do postele jako obvykle?"

„Tak nějak. Pete asi zase půjde do posilovny, nic zvláštního."

„Opakování jde ruku v ruce se stereotypem…," prohlásila Lottie a přitom si otírala halenku.

Zasmála jsem se. „To sis právě vymyslela?"

Lottie zvedla hlavu a zaculila se. „Asi jo. Možná jsem chtěla říct, lepší vrabec v hrsti… nebo lepší líný chlap doma než dva na střeše? Nemůžeš žít s nimi, tak proč prostě neodtáhnou? Já nevím."

Pomyslela jsem na Petea a usmála se. „Já se spokojím s tím svým vrabcem. Neměla bych sílu začínat si s někým jiným. Pete mi stačí."

~

S jasností, jaká se dostavuje jedině uprostřed noci, kdy mozek nezahlcuje kupa pracovních nesmyslů, bankovních výpisů a starost s hledáním něčeho dobrého na zub, mi na-

jednou nade vši pochybnost dochází, že tohle bylo ono. To byl okamžik, v němž jsem se dopustila první obrovské chyby.

S veškerou samolibostí, jaká přichází se zvykem, jsem usoudila, že nás jako pár už nečekají žádná překvapení. Jenže jak jsem se přesvědčila za posledních sedmadvacet hodin, *nikdy* nemůžete vědět úplně všechno.

Stejně tak bych ještě před sedmadvaceti hodinami přísahala, že nás s Petem nic nerozdělí – že jsme nadosmrti svoji –, ale teď už vidím, že dokud nepřijde zkouška, nemáte ani tušení, co se stane, až nastanou problémy. Do té doby jste ve skutečnosti nejzranitelnější.

Když se vaše loďka začne nepatrně kymácet, můžete buď zabrat jako jeden a společně uniknout z dosahu obrovského černého mraku, který se k vám žene, nebo předstírat, že se nic neděje a jenom se vám to zdá – že se nezvedá vítr a není proč si dělat starosti.

Anebo se jeden z vás může rozhodnout, že z člunu jednoduše vyskočí. Myslí si, že zahlédl jinou, větší loď, která vypadá bezpečněji. A vy máte spoustu práce se svinováním plachet, utěsňováním palubního průlezu a uvazováním lan, že vám úplně unikne tiché zašplouchání, když se bez vysvětlení vrhne do hlubokého, nebezpečného a nevyzpytatelného oceánu.

Kapitola třetí

Budík postavený na prádelníku u mé strany postele ukáže 2:45 a pak 3:15 a já to nakonec vzdávám a znovu vstávám. Jít dolů dívat se na televizi nemá význam, protože bych se stejně nedokázala uvolnit a přestat přemýšlet. Právě teď nemám pod kontrolou své tělo ani myšlenky – v krvi mi pořád koluje tolik adrenalinu, že se mi v hlavě honí jedna myšlenka přes druhou. Můžu si ale jít aspoň ohřát hrnek mléka a pak si s ním někde tiše sednout a čekat.

Za čtyři hodiny zazvoní *jeho* budík – na jeho straně postele. Teprve pak začnu všechno dávat do pořádku. Pete se nikdy nesmí dozvědět, že jsem to byla já, kdo obrátil byt vzhůru nohama. Tohle musí přejít, říkám si, když scházím bosá po schodech a srdce mám sevřené obavami, jako když příliš napnete kůži na bubnu – musí to přejít. Jinak to nejde, jinudy cesta nevede. Jakýkoli jiný výsledek je příliš děsivý, než abych nad ním vůbec uvažovala. Vkradu se do kuchyně a rozsvítím. Gloria krátce zavrtí ocasem, ale ani se nezvedne ze svého pelíšku. Já jsem dnes v noci v tomhle domě jediná, komu se spánek vyhýbá.

Znovu budeme šťastní. Nebudu se cítit tak jako teď pořád, život se vrátí do starých kolejí. Na mé narozeniny – kdy to bylo? – sotva před *dvěma* týdny? Tehdy jsme byli šťastní a můžeme být znovu! Byly to mé nejkrásnější narozeniny za celé roky! Vím, že to bylo skutečné. Nevysnila jsem si to a z velké části za to vděčím Peteovi.

Vlastně je to ironické. Středeční večer před svými devětadvacátými narozeninami jsem strávila s Louisou a Amandou a připravovala se na dárek od Petea, protože jsem si byla jistá, že to zase bude něco příšerného.

„Třeba tě konečně překvapí." Amanda pokrčila rameny. „Možná nadešel rok, kdy objeví Tiffanyho." Zapálila si cigaretu a přimhouřila něžné hnědé oči – kterým kluci na škole často beznadějně propadali. Vypadá takhle přísněji, což se jí hodí v bance, kde pracuje, ale někdy kvůli tomu působí trochu stroze, a přitom je to jedna z nejsympatičtějších žen, co znám.

„O tom pochybuju," odpověděla jsem. „Nejspíš to bude něco jako obvykle. DVD s filmem, který jsem viděla, album, které se mu na první pohled líbilo, a nějaké oblečení, které mi nebude sedět a ani to není můj styl… ale co, mohlo by to být horší. Vzpomínáte si, jak jednou poprosil svou mamku, aby mi dárek koupila za něj?"

„Jasně," přitakala Louise, „povlečení a misku s cibulkami hyacintů."

„To udělala naschvál," ucedila jsem. „Ta čarodějnice."

„A co bys od něj letos ráda dostala?" zeptala se Louise se zívnutím. „Promiň, jsem tak unavená, že sotva vidím."

„Ben pořád nespí?" optala se Amanda.

„Spí – ale ne v noci, když by si chtěli odpočinout ostatní. Někdy se mi zdá, že jsem porodila křečka."

Amanda nechápavě zamrkala.

„Křečci jsou noční zvířata," vysvětlila jí Louise trpělivě.

„Aha. Napadlo mě…, že je trochu drsné přirovnávat svého potomka k hlodavci."

„To je můj mobil?" Louise se naklonila nad kabelku a nervózně do ní nahlédla. „Ne, není. Říkala jsem si, že třeba volá máma – hlídá Bena –, ale není. Nic se neděje. Ale ne, promiňte – tohle jsem byla já."

Amanda vykulila oči. „Ty sis právě prdla?" zasmála se.

„Ano," přiznala Louise omluvně. „Jsem nafouklá jako malé dudy, a to mě ještě trápí ze všeho nejmíň. Nikdy si nepořizujte děti, ani jedna… Promiň, Mio – co jsi říkala?"

„Kdybych si mohla vybrat, tak bych si k narozeninám ze všeho *nejvíc* přála někam na víkend odjet. Do nějakého domku na samotě, v jakém si představuju Cathy a Heathcliffa… Procházet se po divokých, chladných a opuštěných písečných plážích, a když vás začnou zimou bolet uši a nos vám zčervená, můžete se vrátit do tepla a dát si u krbu hrnek horké čokolády. No nic – na tom nesejde."

„Nemravný víkend," zasnila se Amanda. „Páni, jak já bych si přála, aby mě Nick někam odvezl a vzal si mě do parády. I když šance, že se zároveň ocitneme ve stejné zemi a ještě budeme vědět, co kam patří, je skoro nulová."

„Můžeš si půjčit Tima, jestli chceš." Louise se vydatně napila červeného vína. „Pro jedno číslo by vraždil."

Amandě spadla brada. „Panebože, Lou, vždyť už jsou to čtyři měsíce, co jsi porodila Bena. Snad tě to pořád ještě *nebolí*?"

„Cože?" Louise na ni vrhla zmatený pohled a pak prudce zavrtěla hlavou. „Ale ne, jasně že ne! Jen jsem poslední do-

bou strašně utahaná a většinou Tima vidím třikrát a všichni tři se mnou chtějí mít sex… Když to řeknu mírně, je to otravné."

V tu chvíli do baru vešel mladý přitažlivý pár. Zdálo se, jako by sem moc nezapadal, jako by si na dospělé jen hráli. Ona byla oblečená do večerních šatů a v ruce nervózně držela kabelku. On měl dlaň ochranitelsky položenou na jejích zádech a druhou rukou neklidně svíral peněženku. Zatímco nejistě přešlapovali u baru, zničehonic se na ni po očku podíval, jako by tak docela nemohl uvěřit svému štěstí, a se vší nevinností svých nanejvýš devatenácti let se prostě sklonil a políbil ji všem na očích. Nevrhl se na ni, ani to nebyl žádný letmý dotek rtů, ale obyčejný, starý dobrý romantický polibek.

„Áááách!" ozvaly jsme se unisono, jako nějaké životem ztrápené stařenky, které dostaly na večer propustku z domova důchodců. Louise – zaplavená mateřskými hormony – se málem dojala k slzám, a dokonce i Amanda se nechala slyšet: „Jsou tak roztomilí!" Dívala jsem se na dvojici a s hřejivým, nostalgickým pocitem jsem si vzpomněla na svůj první polibek s Petem.

Ach bože.

Zarazím se uprostřed kuchyně s hrnkem v ruce, mléko už je na sporáku a začíná vydávat nepříjemně nasládlý zápach. Co když se takhle už nikdy nepolíbíme? Co když je konec? Co když můj plán nevyjde, co když… Ale já nechci zůstat uvězněná v téhle noční můře. Takhle můj život přece nemůže vypadat! Chtěla bych usnout, vzbudit se a zjistit, že to všechno byl jen zlý sen.

Odložím hrnek a oběma rukama se opřu o linku, abych se

uklidnila. Musím se dát dohromady. Mám spoustu dobrých důvodů, proč Peteovi neříkat, že jsem to byla já, kdo včera zdemoloval náš domov. Natož abych mu vykládala, *proč* jsem to udělala.

Dýchej, říkám si. Dýchej. Mysli na pěkné věci. Vracím se ve vzpomínkách k ránu před svou narozeninovou oslavou. Pete mi právě řekl, že mě vezme na víkend z města, a já mám obrovskou radost. Vybavuju si, jak jsem se usmívala. Byl to úsměv, za nímž se skrývalo tušení – úplně mylné, jak se ukázalo –, že tenhle malý útěk, který jsme oba potřebovali jako sůl, navrhla Peteovi Amanda. Raději se soustředím jen na ten úsměv.

S pomalým vydechnutím se začínám cítit klidnější. Tohle je lepší, to je rozhodně lepší. Zavírám oči a představuju si, jak s mokrými vlasy pobíhám po našem elegantním hotelovém apartmá, hledám fén a chystám se na společnou večeři.

Na ten pokoj jsem si připadala trochu tlustá – všude samá bodová světla, čisté linie a nábytek z tmavého kaštanu. Na tak vybraný budoár zkrátka nemám ty správné nohy. Naštěstí jsem tehdy byla v tak blaženém stavu, že jsem si s ničím takovým nestihla přehnaně lámat hlavu. Když jsme dorazili do hotelu, Pete se u recepce přiznal, že mi dokonce zamluvil masáž.

A to *bylo* nečekané. Tak mě to překvapilo, že jsem měla chuť zvednout telefon a zavolat Clare, ať se nevzdává, že skvělých chlapů je pořád dost a že skutečně existují – a co víc, že její sestra jednoho takového našla!

„Jen si to užij," řekl Pete v rozpacích, když jsem se mu před recepčním vrhla kolem krku, přitáhla ho k sobě a nadšeně ho políbila.

„Jsi úžasný mužský," zašeptala jsem mu. „Budu přemýšlet, co bychom mohli dělat později."

Zatímco jsem byla na masáži, Pete se rozhodl zajít si do posilovny a vrátil se celý zpocený zrovna ve chvíli, kdy jsem vypínala fén. Bezděčně jsem před ním uhnula, kdyby mě náhodou chtěl políbit, čímž by mi zničil make-up. Ukázal mi prostředníček a se smíchem poznamenal: „Stejně jsem to nechtěl udělat!", načež zmizel v koupelně. O vteřinu později se ozvala sprcha.

Šla jsem za ním vzít si z taštičky pinzetu, a když jsem se přitom podívala do zrcadla, zahlédla jsem, jak se energicky drhne. Vzhlédl, usmál se a pak s předstíraně přezíravým výrazem prohlásil: „Dovolíš? Nemám rád, když mě při sprchování někdo šmíruje." S tím zvedl nos, mrkl na mě a zatáhl sprchový závěs.

Zasmála jsem se a vrátila do ložnice, abych se oblékla, ale když jsem stála před zrcadlem a zapínala si podprsenku, ucítila jsem náhlý, ale nezaměnitelný náznak křečí v podbřišku.

Na okamžik jsem zavřela oči a v duchu proklela boha mizerného načasování. Proč tenhle víkend? Proč se to nemohlo alespoň jednou opozdit? Rozhodla jsem se Peteovi nic neříkat. Určitě očekával, že den zakončíme divokým sexem v hotelovém pokoji, a tohle by mu jen zkazilo celý večer. A pak jsem si uvědomila, že mám větší problém. Nic jsem si s sebou nevzala…

A tak se stalo, že jsem o dvě hodiny později scházela po schodech s polovičkou role toaletního papíru poskládanou v tangách a modlila se, aby mi nevypadla uprostřed hotelové haly. Pete zcela správně postřehl, že se nějak divně kroutím, a zeptal se, jestli je všechno v pořádku. Ujistila jsem ho, že

je mi skvěle, a přitom jsem se ze všech sil snažila nehýbat se jako gejša, která má moc utažené kimono. Naprosto neelegantně jsem se sesula na zadní sedadlo taxíku a vyjeli jsme do londýnských ulic.

Restaurace, kterou Pete vybral, byla dokonalá: elegantní a oproti chladné rušné ulici příjemně vyhřátá. Bohužel se ukázalo, že na tampony na záchodě je až příliš nóbl. Jediné, co jsem tam našla – naprostá hrůza –, byly vložky v kartonové krabičce za nekřesťanské 4 libry za kus. Byla bych přísahala, že když jsem se vracela ke stolu, všichni slyší, jak šustím, což nejspíš mohlo za to, že jsem se při předkrmu pořád ošívala.

Během hlavního chodu jsem se ale trochu uklidnila a začala jsem si večer užívat. Zrovna jsem si vybavovala, jak ráda si s Petem povídám – uměl být neuvěřitelně vtipný, když se uvolnil a nemluvil jen o práci –, když se s nadávkou podíval na hodinky a prohlásil, že musíme jít, nebo nestihneme představení.

Zdržovala jsem nás – vložka se mi mezitím posunula a zachytila se mi za chloupky, takže jsem se při chůzi kroutila, jako bych měla kýlu. Pete obrátil oči v sloup, když jsem mu řekla, že si musím odskočit, a popohnal mě s tím, že počká venku. Měla jsem čas jen na to, abych si vložku upravila, a při pohledu do zrcadla jsem zjistila, že se mi na čele dělá obrovský pupínek. Rafinovaně jsem ho zakryla vlasy (na přepudrování nebyl čas) a pak jsem si pospíšila ven a zaplula do dalšího taxíku.

Než jsme dojeli k divadlu, všechen náš předchozí pocit klidu byl pryč, a stihli jsme doběhnout dovnitř a usadit se vteřinu před tím, než zhasla světla. Ukázalo se, že sledujeme

muzikál. Všichni muži měli k mému překvapení dlouhé vlasy (z důvodu, který mi tak docela nedocházel) a ženy, které se po jevišti plížily jako kočky na lovu, byly skoro nahé. Všechny vypadaly nádherně, i když trochu nezdravě štíhle.

Jak se zdálo, Pete si představení nesmírně užíval, což mě překvapilo, ale i potěšilo. Když jsem sledovala, jak o přestávce pečlivě studuje program, slíbila jsem si, že podobné věci spolu musíme podnikat častěji, a když mu na konci jedna z tanečnic hodila růži, byla jsem na něj i trošičku hrdá.

V posledním taxíku toho večera při zpáteční cestě do hotelu jsem se k němu přitulila a položila mu hlavu na rameno. Zůstali jsme takhle v příjemném mlčení až do chvíle, kdy se zeptal, jestli jsem se bavila. Popravdě jsem mu odpověděla, že to byl moc pěkný večer. „Skvěle," přikývl. „To jsem rád. Zasloužíš si to."

V pokoji jsem se šla odlíčit a z koupelny jsem zaslechla, jak mu pípl mobil. Když jsem se vrátila do ložnice, tak mi se smíchem sdělil, že má štěněcí novinky od své matky – která hlídala Glorii – a že je všechno v pořádku. Nato mobil vypnul a už se věnoval jen mně. Všechno bylo, jak má být.

Tedy skoro všechno. Když jsme se uvelebili v posteli, omluvně jsem mu vysvětlila situaci a nabídla mu, že pořád můžeme, kdyby chtěl… a doufala, že chtít *nebude*, protože jsem vážně měla slušné křeče. Naštěstí to vzal jako pravý džentlmen. Řekl, že to vůbec nevadí a hlavně je rád, že se mi večer líbil. Zadíval se mi do očí, odhrnul mi vlasy z tváře a dodal: „Mám velké štěstí, že tě mám. Dnes večer jsi vypadala nádherně."

Usmála jsem se, vděčně ho políbila a zamumlala: „Miluju tě."

Odpověděl: „Já tebe taky," a dal mi něžný polibek na špičku nosu.

„Víš, že když jsou dvě srdce tak blízko, jejich rytmus se sladí…," zašeptala jsem.

Nepatrně otevřel oči a pak se zamračil a zatvářil trochu zmateně. „Co? Tomu moc nevěřím. Musíš brát v úvahu zdraví obou lidí, jejich pohlaví, váhu, výšku. To není fyzicky možné. Kdes to četla?"

Zlehka jsem se zasmála a odbyla to slovy: „To je jedno," a pak jsme oba spokojeně usnuli.

Euforie mi vydržela ještě následující pondělí v práci. „Byl to perfektní víkend," hlásila jsem Lottie, když jsme si šly pro oběd do kavárny kousek od kanceláře. Byla taková zima, že když jsme zabočily na hlavní třídu, obě jsme se proti větru úplně přikrčily.

Vtrhly jsme do dveří kavárny, a jakmile nás zaplavilo teplo z kuchyně, začalo nám téct z nosu. Vzduch prosycovala uklidňující vůně smaženého jídla a kávy, okna se zamžila směsí páry a výparů z tuku, které se srážely do tenkých pramínků a stékaly na parapet. Ječelo tu rádio a dva chlapíci v džínách pocákaných od barvy a pracovních botách nevzrušeně listovali novinami a čekali na svou objednávku.

Lottie se ohlédla na vitrínu s přísadami do sendvičů. „Fuj. Pochybuju, že losos má *takovouhle* barvu. Takže ty bys vážně vůbec nic neměnila? To zírám. Pete se vyznamenal…"

Zřejmě měla na mysli, jestli bych vybrala stejný hotel jako on, jestli bych nezamluvila stůl v jiné restauraci…

Když nad tím teď uvažuju, zatímco do hrnku nalévám zpěněné mléko – a přemýšlím, jak ho udržím v žaludku –, říkám si, že bych pár věcí změnila. Kdyby bylo po mém, mohli

bychom se tehdy milovat, Pete by si pamatoval, kde jsem slyšela, že se naše srdce sladí, a nešli bychom na muzikál. Ani náhodou.

Kapitola čtvrtá

Změnila bych i jiné věci. Především bych ráda vrátila minulou neděli. Uteklo od ní teprve třicet tři hodin… a tou dobou bylo ještě všechno v pořádku. Vlastně neděle začala *báječně*.

U snídaně se Pete zmínil, že četl o výstavě v centru, na kterou by se šel rád podívat. Nechci jít s ním?

Samozřejmě že jsem chtěla! Bylo to mnohem lepší než sedět doma.

A zatímco se chystal a já si hrála s Glorií v ložnici, celý den se mi naprosto nečekaně ještě zlepšil. Gloria zalezla pod postel a začala poštěkávat a vrčet. Když jsem ji vytáhla, ukázal se spolu s ní i kousek blýskavé papírové tašky. Nechápavě jsem do ní sáhla a do rukou mi vyklouzla překrásná kabelka Mulberry v krémové barvě. Pokoj naplnila vůně kůže.

Zalapala jsem po dechu, jelikož vím, kolik taková kabelka stojí, a ohromeně jsem si zakryla pusu dlaní. Pak jsem si všimla kartičky vykukující z přední kapsy a nedočkavě po ní sáhla.

~

Protože vím, jakou z ní budeš mít radost! A to nejlepší teprve přijde, uvidíš! P xxx

~

Byla jsem tak nadšená, že jsem kabelku popadla do náruče a běžela s ní ke dveřím do koupelny, nedočkavě jsem na ně zaklepala a zakřičela přes ně: „Pete, zbožňuju ji!"

Otevřel dveře s ručníkem kolem pasu a v oblaku páry vonící po pánském sprchovém gelu a deodorantu. I když byl mokrý a po hrudníku mu stékaly proužky vody, vrhla jsem se mu kolem krku a zasypala mu tvář polibky.

„Ty jsi ten nejlepší chlap na světě – musela stát jmění!"

„Cože?" zasmál se. „Co jsem udělal?"

„Našla jsem tu kabelku pod postelí. Nezlob se na mě! Já vím, že jsem ti zničila překvapení, ale je úžasná!" Přehodila jsem si ji přes rameno a udělala otočku. „Vezmu si ji dnes do galerie! Páni, já ji *miluju*!" Nevěřícně jsem ji pohladila a pak jsem vzhlédla k Peteovi, který se škrábal za uchem a trochu se mračil.

„No, jsem rád, že se ti líbí," řekl nakonec. „Chtěl jsem ti ji dát k narozeninám, ale přišla pozdě, takže…," zatvářil se rozpačitě, „jsem si řekl, že ti ji nechám k Vánocům."

„Aha. Promiň!" Zasmála jsem se, nebylo mi to ani trochu líto. „Teď už mi budeš muset k Vánocům koupit něco jiného, protože bych ji nedokázala jen tak vrátit pod postel a předstírat, že o ní nevím. Hned si do ní přendám všechny věci," dodala jsem rychle a pospíšila si do přízemí, kdyby náhodou trval na tom, abych mu ji dala.

O pár hodin později jsem se už se svou novou kabelkou šťastně promenádovala po galerii a tvářila se nonšalantně, jako bych stejně kulturně a kultivovaně trávila každou neděli.

Z vystavených uměleckých děl se mi obzvlášť líbil polštář posypaný střepy, důmyslně rozprostřenými tak, že kopírovaly vzor na kašmírové látce. Pete se kochal nad velkou růžovou hroudou, která nějakým záhadným způsobem připomínala oliheň a zároveň lidské pozadí. Nepřekvapilo mě, že se mu líbí: vypadala jako jeho matka.

V polovině výstavy jsme narazili na malou místnost, v níž se nacházelo pouze prázdné promítací plátno. Posadili jsme se a spustila dutě znějící hudba, nejprve tiše a pomalu, jako by se rozbíhala praskající deska na gramofonu, a postupně nabírala tempo, až se z ní vyklubal rozjařený kousek z dvacátých let. Na plátně problikl obrázek tančící ženy. Měla na sobě charlestonové šaty a snímek byl natočený po vzoru němých filmů. Vypadala půvabně, ale smutně, jako malá křehká panenka, která se bojí, že si s ní někdo bude hrát a zničí ji.

V kontrastu s výrazně bledou pletí vystupovaly její velké, lesklé, téměř mrtvě působící oči a plné našpulené růžové rty. Jak nevesele tančila, jako by slyšela úplně jinou hudbu než ten rozjásaný nápěv, krystalky na jejích šatech třpytivě odrážely světlo. Nejdřív mi to připadalo trochu strašidelné, ale časem mě to začalo nudit. Kromě toho, že tančila, se nic jiného nedělo a já jsem začínala propadat netrpělivosti a taky pochybám, že tomu celému vůbec nerozumím, když v tom se s trhnutím zastavila, stáhla si vrchní díl třpytivých šatů a jen tam tak stála nahá do půl těla. Na drobných prsou měla nápis „Brooklyn", kopii dobře známého tetování Da-

vida Beckhama. Rty se jí zkroutily do nehezkého úsměšku a pak se rozesmála – jenže já ji neslyšela, dál mě ohlušovala hlasitá hudba. Určitě se ale měla vysmívat divákovi.

Pak obraz s mihotáním zmizel a hudba ustala. Všichni ostatní se dali na odchod, ale Pete se nezvedal.

„Chci se na to podívat ještě jednou," zašeptal s vážným výrazem znalce umění.

Obrátila jsem oči v sloup a zasmála se – cože, jen aby je viděl znova? To mu to za to stojí? Ale hudba se mezitím rozehrála nanovo. Pomalu jsem vyšla ven a přečetla si popisek před místností. Dílo mělo podle všeho upozornit na „banalitu fascinace pozlátkem slavných, kteří postrádají autenticitu a skutečnou krásu a sami podléhají manipulaci… A kdo je tedy zneužívaný?"

Hmm. Takže to není jen výmluva pro to, aby si mladá holka mohla svléknout šaty? Modelka se jmenovala E. Andersenová. Jsou na ni pan a paní Andersenovi hrdí? dumala jsem. Pak se mi to pokrytectví zprotivilo a řekla jsem si, že ať už je ta dívka kdokoli, je schopná postarat se sama o sebe, a když je tak hloupá, že se rozhodla svlékat jen proto, aby popohnala svou kariéru, je to její věc.

Když se Pete vynořil z promítací místnosti, zbytek výstavy ho rychle začal nudit a co nevidět jsme byli z galerie venku. Zapnula jsem si mobil, který mi zabzučením okamžitě ohlásil zprávu v hlasové schránce.

Byla to Clare. Zněla udýchaně; očividně někam spěchala, když mi volala.

„Ahoj! *Zapomněla* jsem ti říct, že máma odjela na dvoutýdenní plavbu do Miami. Měla jsem ti to dát vědět. Jela s tetou Joan lovit chlapy. Přemlouvala jsem ji, ať mě vezme

s sebou, ale nechtěla o tom slyšet. Zrovna teď by mi trocha zábavy na moři prospěla, je to sobecká stará nána. Až na to, že by tam stejně byli jen samí staříci v tangách. To je nechutný. No nic, promiň, že jsem ti to zapomněla říct a že ti to máma neřekla sama. Jestli to pomůže, myslela si, že ti to řekla. Zatím, kočko."

Zavěsila jsem. „Máma odjela do Miami," řekla jsem Peteovi. „Připadá mi to trochu ztřeštěné."

„Tvoje máma je trochu ztřeštěná," podotkl Pete a podíval se na hodinky. „Půjdeme domů?"

Znovu mi zabzučel telefon. Zpráva. Od Patricka. „Dnes je mezinárodní den krásných lidí," psalo se v ní. „Pošli tuhle zprávu někomu, kdo podle tebe vypadá skvěle. Neposílej ji mně, dostal jsem jich už stovky." Zasmála jsem se.

„Kdo je to tentokrát?" Pete ukázal na telefon.

„Patrick," odpověděla jsem stručně a Pete se ušklíbl a zamručel: „Že ho zdravím."

Nevěnovala jsem tomu pozornost. Pete nemá Patricka rád. Nemůže uvěřit, že se známe od školy, a nikdy mezi námi nic nebylo. Chvíli jsem o té možnosti uvažovala, ale buď byl s někým Patrick, nebo já. Ta vhodná chvíle ani tak neminula, jako spíš vůbec nenastala, a tak se z nás stali přátelé a od té doby se na tom nic nezměnilo.

„Tak co bys rád podnikl?" zeptala jsem se zvesela a vrátila telefon do své nádherné značkové kabelky.

„Musíme se vrátit kvůli Glorii," opáčil Pete. Před chvílí začalo poprchávat a déšť postupně sílil. Lidé kolem nás se schovávali pod nejbližší střechu. Napravo od nás byla útulná malá kavárna a mě najednou popadla chuť sednout si tam nad horkou čokoládu, sledovat, jak se okna zamlžují a po-

slouchat syčení kávovarů, dokud déšť nepřejde. „Nezajdeme na chvilku na horkou čokoládu?“ navrhla jsem.

Podíval se na kavárnu a nakrčil nos. „Radši ne. Je tam plno. A navíc je to zlodějna. Horkou čokoládu ti můžu uvařit doma. Tak pojď.“

Ve vlaku cestou domů jsem si spokojeně pročítala noviny a Pete se díval z okna žíhaného dešťovými potůčky.

„Vzpomínáš si na ten den, kdy jsme šli s Glorií na pláž?“ zeptal se zničehonic. „Snažili jsme se trefit oblázky ten velký kámen a tys málem odrovnala toho psa, co patřil tomu staršímu páru. Toho, co mu břicho viselo skoro na zem.“

Překvapeně jsem k němu vzhlédla. „Proč sis na to vzpomněl?“

„Jen tak. Byl to pěkný den, nic víc.“

Usmála jsem se a chytla ho za ruku. Krátce jsem ji stiskla a vrátila se k novinám.

„Vlastně jsme se pokoušeli hodit ty kameny do moře.“ Zamyšleně hleděl z okna. „Už si vzpomínám. Vůbec ti to nešlo.“

Položila jsem si noviny do klína a střelila po něm přísným pohledem. „Tak by sis měl taky vzpomenout, že mi to *šlo*. Měla jsem dobrý švih – jen jsem neházela dost daleko. Mohla bych udělat slušnou kariéru v kriketu, abys věděl.“

Ušklíbl se, zavrtěl se na sedadle a posunul si dlouhé nohy pod stolek. „Kameny ti lítaly málem nad hlavu,“ zasmál se. „Typická holka, hází spodem s takovým rozmachem, že skoro vyskakuje do vzduchu.“ Při té vzpomínce lehce potřásl hlavou a usmál se. „Byla to sranda…“ Zmlkl a pak se trochu otřásl. „Tak jo,“ prohlásil a založil si ruce na prsou. „Trochu si zdřímnu. Vzbuď mě, až budeme doma.“ A nato zavřel oči a do konce jízdy nepromluvil.

Později večer, po dlouhé příjemné koupeli, jsem přišla do obýváku, když zrovna telefonoval. Zvedl oči, a když mě uviděl, rychle vyhrkl: „No, Mia je tu, tak bych měl končit. Zatím."

„Kdo to byl?" zeptala jsem se, sedla si na gauč a ručníkem jsem si vysoušela vlasy.

„Máma, zítra odjíždějí na safari do Keni."

„Panebože. Moje máma je v Miami a tvoje jede do Keni. To není normální." Usmála jsem se. „Proč jsi říkal, že musíš končit, když jsem přišla? Bude si myslet, že mi vadí, když s ní mluvíš. Už tak mě nesnáší."

Zamračil se. „Ale jdi, vždyť tě miluje. Řekl jsem, že musím končit, protože…, no, udělal jsem blbost, Mi."

Zarazila jsem se. „Co jsi provedl? Já *věděla*, že se něco děje, když jsem tě tu viděla!"

„No jo." Rozpačitě si poposedl. „Zapomněl jsem ti říct, že máme jít místo mámy a táty na svatbu mého bratrance. Aby tam byl někdo z rodiny. Slíbil jsem to už dávno – promiň."

„Ach jo," povzdechla jsem si. „A kdy to je?"

„Myslím, že příští týden, nebo ten další."

„Mají seznam svatebních darů?"

„To netuším."

„No, tak to musíme zjistit, Pete, nemůžeme se tam ukázat s prázdnýma –"

„Já vím, já vím," skočil mi do řeči unaveně. „Postarám se o to."

Přikývla jsem a sáhla po telefonu, abych ho vrátila do stojanu. Pak mě napadlo, že se Pete určitě o nic nepostará a měla bych to udělat sama dřív, než jeho matka odjede na dovolenou. Zvedla jsem se, že postavím na čaj, a při tom jsem

vytočila poslední volaný hovor. Než jsem došla do kuchyně, ozvalo se vyzvánění.

„Prosím?“ ohlásil se hlas.

„Shirley?“ Trochu mě to zmátlo, vůbec jsem ten hlas nepoznávala. „To jsem já.“

„No, tohle není Shirley. Asi jste si spletla číslo.“

„Ježíši, omlouvám se!“ vypadlo ze mě. „Promiňte.“ Zavěsila jsem. Jak se mi to sakra povedlo?

Rozhodla jsem se vytočit číslo ručně a cestou zpátky do obýváku jsem po paměti namačkala čísla. Pete si při pohledu na mě vzdychl. „Komu zase voláš?“

„Tvojí mámě,“ řekla jsem. Sakra, spletla jsem kvůli němu poslední číslici. Začala jsem znovu.

„Teď to nech být,“ namítl podrážděně. „S mámou to bude nadlouho.“

Vzhledem k tomu, že se mnou Shirley za tři roky promluvila sotva pár vět, jsem o tom dost pochybovala. Věnovala jsem Peteovi významný pohled a nakrčila čelo. „Za pět minut jsem –“ začala jsem, ale Pete se jako blesk vymrštil z gauče a vzal mi telefon z ruky.

Hodil ho za sebe, prudce mě objal a z důvodů, které znal jen on sám, zavrčel s dramatickým ruským přízvukem: „Bude po mém, ženská! Chci tě pro sebe!“

Vypískla jsem radostným překvapením a zapletení do sebe jsme byli ve chvilce na podlaze. Pak mě znovu políbil. Dlouze a naléhavě. Cítila jsem, jak se mé ruce samovolně sevřely na jeho šíji. Jemně mi okusoval spodní ret a pak se nadzvedl a svlékl mi župan. Dotýkal se mé kůže, stále ještě vlhké po koupeli.

Spálila jsem se od koberce, ale ani na chvíli jsem z Petea

nedokázala spustit oči. Bylo to neuvěřitelně sexy, pozorovat ho a vědět, že je tak vzrušený díky mně. S rozkoší jsem sledovala svého milovaného muže, jak slastně zavřel oči a dech se mu zrychlil. „Ach bože!" vyrazil ze sebe ochraptěle. „Co to se mnou děláš?"

Později v posteli jsem se ospale a spokojeně dívala, jak podřimuje. Prohlížela jsem si jeho řasy, rovnou linku jeho nosu, jeho rty. Kolikrát mě ty rty políbily? Stokrát, tisíckrát?

„Miluješ mě?" zašeptala jsem.

Chytl mě za ruku a zamumlal: „Copak se musíš ptát?" Pak se přetočil na bok. Celá rozechvělá jsem se k němu zezadu přitiskla. Usnul rychle. Já ne. Nechala jsem moc dlouho zapnuté topení a vyschlo mi v puse. Potřebovala jsem se napít vody.

Tiše jsem vyklouzla z postele a po špičkách prošla chodbou a po schodech dolů do kuchyně. Nechtěla jsem Petea vzbudit, ale na to jsem mohla zapomenout, když jsem pod schody o něco s rachotem zakopla. Rozsvítilo se to a mně došlo, že je to jeho mobil, který tam nechal dobíjet. S hrůzou, že jsem ho rozbila, jsem se pro něj sehnula a s obavou jsem zkontrolovala displej. Naštěstí byl celý. Zcela jasně ovšem ukazoval:

Nova zprava: Liz

Kapitola pátá

Odnesu si hrnek s horkým mlékem do chladného, tichého obývacího pokoje a ve tmě si sedám na okraj gauče. Hrnek mě trochu pálí v rukou, a když ho zvednu k ústům, přičemž se snažím nevdechovat pach mléka, první dotek mi opaří suché rty. Rychle se odtáhnu a odložím hrnek na koberec, aby vychladl. Položím si hlavu do dlaní a unaveně si masíruju spánky. Cítím horkost prstů a jeden delší nehet, který se mi zarývá do kůže. Vážně to bylo teprve včera večer, co jsem tu zakopla o jeho mobil? Mám pocit, jako by se to stalo někdy dávno. Zpětně se vidím, jak ten telefon zvedám, zírám na displej s upozorněním „Nová zpráva: Liz" a můj mozek tu informaci není schopný zpracovat.

Ze všeho nejdřív mě úplně nevinně napadlo: Proč mu proboha klientka píše tak pozdě večer? Musí jít o něco naléhavého.

Jenže Pete je architekt a ne bankéř, který zprostředkovává miliónové obchody, nebo doktor na pohotovosti. Neexistoval samozřejmě žádný důvod, proč by mu klient měl psát tak pozdě v noci, a navíc v neděli.

Přesto jsem okamžik stála ve tmě a uvažovala: Měla bych mu to jít říct, nebo se mám podívat sama?

Pete byl ale unavený, nechtěla jsem ho rušit. A tak jsem se rozhodla, že zprávu otevřu, a pokud bude důležitá, tak ho vzbudím.

Klikla jsem na ni

Vážení čtenáři,

právě jste si přečetli přesně deset tisíc slov, jež jsme vám na základě svolení autora mohli nabídnout jako bezplatnou ukázku. Pokud chcete číst dál, stačí maličko: koupit si tuto knihu u vašeho oblíbeného prodejce elektronických knih. Přejeme příjemný čtenářský zážitek!